

Pátek 2. postního týdne

📖 Gen 37,3-4.12-13a.17b-28; Mt 21,33-43.45-46

Gen 37,3-4.12-13A.17B-28

Izrael miloval Josefa víc než všechny své syny, poněvadž se mu narodil ve stáří; dal mu zhotovit dlouhou suknici. Když jeho bratři viděli, že ho otec miluje víc než všechny své syny, nenáviděli ho a nechtěli s ním ani laskavě promluvit. Jednou šli bratři pást ovce svého otce k Sichemu; Izrael řekl Josefovi: „Tvoji bratři šli pást k Sichemu, pojď, pošlu tě k nim.“ Josef tedy šel za svými bratry a našel je v Dotanu. Viděli ho z dálky, a dříve než k nim došel, lstivě se smluvili, že ho zabijí. Řekli si mezi sebou: „Tamhle přichází ten snilek. Nuže pojďme, zabijme ho a hodíme ho do nějaké cisterny a řekněme, že ho sežrala dravá šelma, a uvidíme, k čemu budou jeho sny.“ Ruben to slyšel a poněvadž ho chtěl z jejich rukou vysvobodit, řekl: „Nezabíjejme ho!“ A dodal: „Neprolévejte krev, hodte ho do této cisterny, která je tady na stepi, ale nevkládejme na něj ruku!“ Chtěl ho z jejich rukou vysvobodit a vrátit jeho otcí. Když tedy přišel Josef ke svým bratřím, svlékli ho z jeho suknice, kterou měl na sobě. Vzali ho a hodili do cisterny. Cisterna byla prázdná, nebyla v ní voda. Sedli si, aby se najedli. Když zdvihli oči, podívali se – a hle, karavana Izmaelitů přicházela z Gileadu. Jejich velbloudi nesli dragantovou gumu, balzám a vonnou pryskyřici. Chtěli to dopravit do Egypta. Juda řekl svým bratřím: „Jaký užitek budeme mít z toho, že svého bratra zabijeme, i když zahladíme stopy po jeho krvi. Nuže, prodejme ho Izmaelitům, ať na něm není naše ruka, vždyť je to náš tělesný bratr.“ Bratři ho poslechli. Když kolem přecházeli obchodníci z Midjanu, (bratři) rychle Josefa z cisterny vytáhli a prodali Izmaelitům za dvacet stříbrných, a ti ho přivedli do Egypta.

Mt 21,33-43.45-46

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte jiné podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslel si: 'Na mého syna budou mít ohled.' Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: 'To je dědic. Pojďte, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!' A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmu: 'Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné?' Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“ Když velekněží a farizeové uslyšeli tato jeho podobenství, poznali, že mluví o nich. Hleděli se ho zmocnit, ale měli strach z lidu, protože (lidé) ho považovali za proroka.“

➔ K evangeliu: *Odvržený nárožní kámen (podle S. Faustiho)*

„Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním,“ říká Ježíš předákům lidu. Objasňuje tak, jaká je jeho moc a odkud pochází: je to moc „odvrženého kamene“, který se stal „kvádrem nárožním“, moc ukřižovaného a vzkříšeného Syna.

Toto vyprávění nám představuje zápletku naší nevěrnosti a jeho věrnosti. On nám vychází vstříc a my ho odmítáme. Je to nešťastná vášeň, která nemá východisko. Je to naše hluchá a ustavičná vyzývavost se skrytou zvráceností, která se projeví až na konci. Tento úryvek nám představuje konflikt moci člověka, která se projevuje ničivým a sebedestruktivním násilím, a moci Boží, která je moc lásky silnější než smrt. V zabití Syna se dovršuje všechno – jak naše zvrácenost, tak jeho dobrota.

Bůh nemá, co by nám řekl víc, než své Slovo, nemá, co by nám dal víc, než svého vlastního Syna. A ten se nestydí nazývat se naším bratrem (srov. Žid 2,11n)!

Konečný výsledek našeho násilí – kromě zabití života nemůžeme už svou smrtící moc jinak projevit! – **není zničení všeho.** Jako z počátečního chaosu Slovo stvořilo svět, tak nyní (po našem hříchu, zlovůli, moci) tvoří svět nový, plný jeho slávy. Bůh je vpravdě veliký a svatý!

✠ MODLITBA (K. Rahner)

Před tímto křížem klečí hříšníci – jsme jimi my všichni. Neboť jsme ho ukřižovali. Neboť na něho byly vloženy naše hříchy. Z našich hříchů se zrodila smrt, která ho přemohla. On vytrpěli, co jsme způsobili my jako vinu.

